

KĄKOLE (4) *sb n*

o jasne, e pochylone.

sg N kąkolé (2). ◇ G kąkolá (1). ◇ A kąkole (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Coll. od „kąkol” (4) : A gdy ludzie fpali przyźzedł nieprzyiaciel iego i naśiał kąkolá [zizania] między pżęnicą i pofzedł precz/ A kiedy się puściła trawa i owoc vczyniła/ tedy się pokázało i kąkolé MurzNT Matth 13/25 – 26, Matth 13/27, 29.

MM